

Universul Școlii „Nicolae Labiș”

REVISTA NR. 6

2023

Școala Gimnazială “Nicolae Labiș”

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista Universul Școlii „Nicolae Labiș” nr.1/2021 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN-L-5810-5788

Colectivul editorial:

Director: Profesor Diaconu Roxana Mihaela

Director adjunct: Profesor Gabor Diana Gabriela

Redactor șef: Profesor Stanciu Mihaela – Ionela

Tehnoredactare: Profesor Bleau Emilia

COLABORATORI:

Prof. dr. Elena-Alina Grecu	Buruiana Tudor, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Dumitrescu Cezar, aV-a G
Prof. Clementina Cristescu	Rakitzi Asterion Stavros, a VIII-a A Prof.coord: Vlad Jipa	Alexe David-Nicholas, a VI-a A
Prof. Ancuta Gurban-Dinu	Miserciu Tudor, a VIII-a A Prof.coord: Vlad Jipa	Moise Iancu-Matei, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Prof. Claudia Aldea	Lixandru Bianca-Maria, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Krug Alexandra-Nicole, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Prof. Denise Fratila	Stanciu Amalia Gabriela, a VIII-a B Prof. Coord: Andreea Tascov	Rotaru Ioana-Cristina, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Marcu Vlad-Stefan, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Manea Julia Alessia, a V-a B Prof. coord: Reliana Tudor	Vasile Andrei-Stefan, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Zahran Rania-Maria, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Badea Ioana, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Barsan Calin-Constantin, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Sora Ariana-Andreea, VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Moise Sofia, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Corduban Vlad, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Ionescu Mara-Ioana, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Burghilea David, a VI-a G Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Gheciu Mihai-Alexandru, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Nedelcu Stefania-Alexandra, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Alexandru Raluca, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Serban Stefan, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina
Danila Andrei, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Ungureanu Ioana-Alexandra, a VIII-a C Prof. coord: Craciun Dorian-Raul	
Nita Maria-Elena, a VI-a E Prof.coord: Grecu Elena-Alina	Vasile Eduard-Alexandru, a VI-a D Prof.coord:Adina Neagu	

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Universul Școlii Nicolae Labiș”

ISSN- L-2810-5788

Școala Gimnazială „Nicolae Labiș”, București

Nr. 6 / 2023

Sărbătorim primăvara

Tradiția de a sărbători începutul primăverii este una dintre cele mai vechi și mai răspândite tradiții din lume, care a fost transmisă de-a lungul timpului atât prin intermediul culturilor antice cât și a religiilor. În Grecia antică și în Roma antică, se sărbătorea sosirea primăverii prin festivaluri și ceremonii.

În Grecia antică, exista festivalul Anthesteria, care avea loc în luna februarie și simboliza începutul primăverii. Acest festival a fost dedicat lui Dionis, zeul vinului, și includea ceremonii religioase, spectacole de teatru și concursuri sportive. În Roma antică, exista festivalul Lupercalia, care avea loc în luna februarie și era dedicat zeului Lupercus, protectorul turmelor și al fertilității. Acest festival includea ritualuri de purificare și de fertilizare a pământului, precum și spectacole de teatru și de dans. În multe culturi antice, inclusiv în Egiptul antic și în Persia antică se sărbătorea începutul primăverii prin ceremonii religioase și prin oferirea de cadouri și de flori.

Se poate spune ca sărbătoarea începutului primăverii este celebrată din cele mai vechi timpuri. Tradiția sărbătoririi acestui moment a fost transmisă de-a lungul timpului și continuă să fie marcată și astăzi în diferite moduri și părți ale lumii.

În cultura populară de la noi din țară tradiția șnurului împletit din două fire de lână, bumbac sau mătase, unul alb și unul roșu, este foarte răspândită și este asociată cu sărbătoarea de 1 Martie.

Acest șnur, numit mărtișor, este oferit ca un simbol al primăverii și al renașterii naturii și este purtat în general la încheietura mâinii sau în piept timp de o lună de zile, până în 31 martie. Culoarea albă simbolizează zăpada, iar cea roșie focul și sângele, iar împreună reprezintă puritatea, dragostea și bucuria primăverii.

Există mai multe legende și povești populare care explică originea și semnificația șnurului alb și roșu de mărtișor.

”Una dintre frumoasele legende ale Mărtișorului spune că într-o zi, soarele a luat înfățișarea unei tinere frumoase pentru a putea participa la horă și a coborât pe pământ. Zmeul aflând acestea, a răpit-o pe tânără și a închis-o într-o temniță la castel. Atunci natura a murit, a început o noapte interminabilă, florile s-au ofilit, pomilor le-au căzut frunzele, păsările au plecat, copii au încetat să mai zâmbească și să se mai joace. Văzând cât de mult lipsește tuturor Soarele, un tânăr curajos și puternic s-a hotărât să caute castelul zmeului, să îl înfrunte și să elibereze soarele. Căutarea a durat o vară, o toamnă și o iarnă. La sfârșitul celui din urmă anotimp, tânărul a găsit temnița, l-a doborât după lupte grele pe zmeu și a eliberat Soarele. Soarele s-a urcat pe cer, iar natura a început să prindă viață, primăvara venise. Grav rănit, salvatorul a murit pe o plapumă albă de zăpadă pe care firișoare de sânge s-au prelins de la rănile tânărului. În locurile în care zăpada a fost topită, au răsărit vestitorii primăverii – ghiociei. De la moartea curajosului, tinerii oferă simbolic, în luna Martie, accesorii însoțite de un șnur împletit din ață de culoare albă și roșie. Roșul pentru dragostea și curajul cu care tânărul s-a luptat pentru eliberarea soarelui – simbolul luminii, al fericirii, al frumosului, și albul, culoarea zăpezii dar și a ghiocelului, floarea care prevestește primăvara, pentru puritate și seninătate.”

Semnificația mărtișorului o regăsim și sub această formă: ”În vechime, pe data de 1 martie, mărtișorul se dăruia înainte de răsăritul soarelui, copiilor și tinerilor - fete și băieți deopotrivă. Șnurul de mărtișor, alcătuit din două fire de lână răsucite, colorate în alb și roșu, sau în alb și negru, reprezintă unitatea contrariilor: vară-iarnă, caldura-frig, fertilitate-sterilitate, lumină-întuneric. Șnurul era fie legat la mână fie purtat în piept. El se purta de la 1 martie până când se arătau semnele de biruință ale primăverii: se aude cucul cântând, înflorește cireșii, vin berzele sau rândunelele. Atunci, mărtișorul fie se lega de un trandafir sau de un pom înflorit, ca să ne aducă noroc, fie era aruncat în direcția de unde veneau păsările călătoare, rostindu-se: "Ia-mi negrețele și dă-mi albețele".

Mărtișorul, în credința populară, are puteri magice, protectoare fiind cunoscut și sub denumirea ”Cap de primăvară”. El este asociat cu apariția primelor flori, cum ar fi ghiociei, zambilele sau narcisele, cu

sărbătoarea de 1 Martie, când se oferă măștișoare și se celebrează venirea primăverii sau cu apariția primelor semne de învioreare ale copacilor. De asemenea, "cap de primăvară" poate fi folosit și pentru a desemna momentul în care vremea începe să se încălzească și zilele devin mai lungi, semnalând trecerea de la iarnă la primăvară. "Cap de primăvară" este și un motiv în arta decorativă, în special în arta populară, fiind adesea reprezentat în broderii, picturi sau alte forme de artă.

Un alt obicei de 1 Martie este și cel al focului, care simbolizează renașterea naturii și alungarea spiritelor rele. În unele zone, se aprindeau focuri mari și se făceau dansuri și jocuri în jurul lor.

În unele regiuni, în special în Moldova și Transilvania, dar și în alte zone din țară, se practica obiceiul numit "sărutul măștișorului", care consta în faptul că băieții ofereau măștișoare fetelor și le sărutau pe obraz sau pe mână.

În alte zone, cum ar fi Muntenia și Oltenia, existau alte datini cunoscute sub denumirea "brățările de măștișor". Obiceiul presupunea legarea unor panglici sau șnururi, cu ocazia zilei 1 Martie, în jurul copacilor sau a altor plante, simbolizând renașterea naturii și sărbătorirea primăverii.

În trecut, șnurul era considerat un talisman cu puteri magice, care proteja de ghinion și de spiritele rele.

În prezent, oferirea de măștișoare este o formă de a exprima respectul și afecțiunea față de persoanele dragi, de a sărbători primăvara și de a marca începutul unui nou anotimp.

Prof. Clementina Cristescu

BOOKURIA CĂRȚILOR

Scrisul ca existență

„Să scrii pentru a te cunoaște - și atât.“
 (Paul Valéry)

Louise Fitzhugh (5 oct. 1928 - 19 nov. 1974) s-a născut în orașul american Memphis, din statul Tennessee și a început să scrie la vârsta de unsprezece ani. Nu a avut o copilărie prea fericită și de aceea a așteptat cu nerăbdare momentul în care să poată pleca de-acasă. Părinții ei au divorțat când abia împlinise doi ani, viitoarea scriitoare petrecându-și restul copilăriei în casa tatălui ei. A studiat arta în Italia, Franța și apoi în SUA. Cel mai cunoscut roman al ei, *Harriet spionează*, a stârnit,

la momentul publicării (în anul 1964), o serie de discuții în contradictoriu legate de utilizarea tonului realist în cărțile destinate copiilor, o abordare cu totul neobișnuită pentru acea vreme. Louise Fitzhugh nu este doar scriitoare, ci și ilustratoare de cărți pentru copii și tineret. Desenele din volumul de față îi aparțin. (valabil la adresa: <https://www.editura-arthur.ro/info/autor/fitzhugh--louise>, accesat la 2.05.2020).

Romanul *Harriet spionează (Harriet the Spy)* are 16 capitole, grupate în trei cărți – cartea întâi (capitolele 1-6), cartea a doua (capitolele 7-14) și cartea a treia (capitolele 15-16), iar narațiunea este obiectivă.

Personajul principal al cărții este Harriet Welsch, o fetiță de 11 ani, elevă în clasa a șasea, care locuiește în Manhattan, împreună cu părinții săi, bona sa, Ole Golly, și bucătăreasa. Harriet este pasionată de cărți, pe care le devorează atât dimineața, la micul dejun, cât seara, citindu-le cu lanterna sub plapumă, deoarece vrea să devină un adevărat spion: „– Vreau să știu tot, tot [...]. Tot ce e de știut în lume, tot, tot.“ (Fitzhugh 2013: 24-25); „Ce mult îmi place să citesc [...]. Lumea întregă devine mai mare [...].“ (*Ibidem*: 118); „O SĂ FIU CEL MAI BUN SPION DIN TOATE TIMPURILE ȘI O SĂ ȘTIU TOT, TOT.“ (*Ibidem*: 165)

În afară de pasiunea pentru lectură, Harriet este îndrăgostită de scris, care este pentru ea stimulent al gândirii, eliberare a minții și formă de existență. Ea scrie de la opt ani, iar pentru o mai bună camuflare se semnează folosind un al doilea prenume închipuit, „M.“, asemenea scriitorilor consacrați. Fiind stăpânită de o vervă extraordinară a scrisului, nu se desparte niciodată de caietul său în care notează zilnic în cele mai diverse și neconvenționale locuri: acasă, pe stradă, la școală, în parc, în metrou, în cabinet etc. Fiind o fină observatoare și având un simț critic înăscut, însemnările ei conțin atât detalii fizice, inclusiv defecte, cât și reflecții personale consemnate în cel mai direct și realist mod cu putință. Acestea din urmă o ajută să înțeleagă mai bine lumea din jurul său și, mai mult decât atât, o conduc spre o cunoaștere profundă a sinelui:

„CRED CĂ NU BANII SUNT CEI CARE ÎI FAC PE OAMENI NEINTERESAȚI.“ (*Ibidem*: 52)

„MĂ BUCUR CĂ NU SUNT PERFECTĂ – M-AȘ PLECTISI DE MOARTE.“ (*Ibidem*: 60);

„OARE EXISTĂ OAMENI CARE URĂSC VIAȚA?“ (*Ibidem*: 62)

„VIAȚA E UN MISTER NEMAIPOMENIT. OARE ORICE OM DEVINE ALTCINEVA ÎN FUNCȚIE DE PERSOANA CU CARE STĂ DE VORBĂ?“ (*Ibidem*: 84)

„CHESTIA ASTA CU DRAGOSTEA E MAI COMPLICATĂ DECÂT AR PUTEA SĂ PARĂ LA PRIMA VEDERE.“ (*Ibidem*: 91)

„[...] MI SE PARE CĂ AM ÎN MINE UN GOL CIUDAT, PE CARE NU-L AVEAM ÎNAINTE; CA ATUNCI CÂND ÎȚI INTRĂ O AȘCHIE ÎN DEGET, DOAR CĂ SIMT DUREREA UNDEVA DEASUPRA STOMACULUI.“ (*Ibidem*: 113)

„ORI AVEM FIECARE UN CREIER CARE ARATĂ LA FEL CA ALE CELORLALȚI, ORI AVEM FIECARE UN CREIER SPECIAL, CARE ARATĂ CA INTERIORUL MINȚII NOASTRE.“ (*Ibidem*: 120)

„MĂ ÎNTREB DACĂ ATUNCI CÂND VISEZI O PERSOANĂ. TE VISEAZĂ ȘI EA PE TINE.“ (*Ibidem*: 122)

„CÂND CINEVA PLEACĂ, AI MAI VREA SĂ-I SPUI CÂTE CEVA. CÂND CINEVA MOARE, PROBABIL E CEL MAI RĂU. AI VREA SĂ-I POVEȘTEȘTI CE S-A MAI ÎNTÂMPLAT.“ (*Ibidem*: 137)

„DE CE NU SPUN CE GÂNDESC? [...] SUNT RĂNITĂ? NU MĂ SIMT RĂNITĂ. MĂ SIMT DOAR CIUDAT.“ (*Ibidem*: 146)

„EU VREAU SĂ FIU SCRITOARE ȘI SĂ FIU A NAIBII DACĂ O SĂ FIU NEFERICITĂ CÂND O SĂ AJUNG CE-MI DORESC.“ (*Ibidem*: 148)

„Da, se gândi, după o pauză lungă. Și apoi, după și mai multă vreme: rea, mă simt rea.“ (*Ibidem*: 197)

„E CLAR CĂ CEVA MI SE ÎNTÂMPLĂ. MĂ SCHIMB. NU MĂ SIMT DELOC EU ÎNSĂMI. NU RÂD NICIODATĂ ȘI NU MĂ GÂNDESC LA NIMIC AMUZANT. SIMT DOAR CĂ SUNT REA, DE LA UN CAPĂT LA ALTUL.“ (*Ibidem*: 200)

„E DEJA PEA MULT. E VREMEA SĂ NE REVENIM ȘI SĂ STRĂLUCIM.“ (*Ibidem*: 230)

Pasiunea pentru scris i-a fost insuflată și alimentată de Ole Golly, care a îndemnat-o să-și împlinească vocația. Aceasta nu este doar o simplă doică, ci o foarte bună profesoară, prietenă și confidentă, înzestrată cu

intelență, răbdare, înțelegere și un strop de severitate. Pe parcursul povestirii, Harriet reține sfaturile sale pline de înțelepciune, care o ajută în cele mai dificile momente ale existenței sale:

„– Nu-ți va folosi la nimic să știi tot, dacă nu faci nimic cu ceea ce știi.“ (*Ibidem*: 25)

„[...] EXISTĂ TOT ATÂTEA FELURI DE A TRĂI CÂȚI OAMENI SUNT PE PĂMÂNT [...]“ (*Ibidem*: 32)

„[...] trebuie să aflăm tot ce putem, pentru că viața e grea și când știi o mulțime de lucruri, darămite când nu știi nimic.“ (*Ibidem*: 36);

„[...] OAMENII CARE ÎȘI IUBESC MESERIA IUBESC VIAȚA.“ (*Ibidem*: 62)

„SPUNE ÎNTOTDEAUNA EXACT CE GÂNDEȘTI. NIMIC NU POATE RĂNI MAI TARE DECÂT UN LUCRU GREȘIT ÎNȚELES.“ (*Ibidem*: 146);

„[...] OAMENII CARE ÎNCEARCĂ SĂ CONTROLEZE ALȚI OAMENI ȘI SĂ LE SCHIMBE OBICEIURILE SUNT CEI CARE FAC PROBLEME.“ (*Ibidem*: 189)

„Amintește-ți că a scrie înseamnă a aduce mai multă iubire în lume, nu a fabrica o armă împotriva prietenilor săi. Dar ție trebuie să-ți spui întotdeauna adevărul.“ (*Ibidem*: 229)

Pentru Harriet, spionajul este doar un instrument la care apelează pentru a se forma ca scriitoare: „[...] dacă vreau să fiu scriitoare, aș face bine să notez tot, așa că spionez și pun totul pe hârtie.“ (*Ibidem*: 36) Pentru a-și împlini visul, își ia în serios munca de spion, pe care refuză să o considere o simplă joacă, investigând zilnic, cu foarte multă determinare și responsabilitate, următoarele persoane care fac parte din așa-zisul rond de spionaj: familia Dei Santi, aflată într-o permanentă agitație tipic italienească, micul Joe Curry, pasionat de mâncare, familia Robinson, snoabă și posacă, Harrison Withers, obsedat de colivii și de creșterea celor 26 de pisici, și doamna Agatha K. Plumber, țintuită la pat din cauza unui malpraxis. Acest lucru nu îl face oricum, ci purtând o vestimentație adecvată:

„Costumația de spion era alcătuită în primul rând dintr-o pereche de blugi vechi, atât de vechi încât mama ei îi interzisese să-i mai poarte, dar pe care Harriet îi iubea pentru că pe centura lor cususe găici de care putea agăța instrumentele speciale de spion. Instrumentele ei erau lanterna, în caz că ar fi ieșit vreodată pe afară noaptea, lucru pe care nu-l făcea niciodată, un săculeț de piele pentru caiet, un altul pentru creioane, un termos pentru apă și un briceag de cercetaș care avea, printre altele, o șurubelniță, un cuțit și o furculiță. [...]”

Și le agăță pe toate de centură și consideră că totul e în regulă, cu excepția faptului că aceasta zăngănea puțin. Apoi își puse un pulover albastru închis, vechi, cu glugă, pe care îl purtase vara, la mare și care mai păstra încă mirosul acela reconfortant de aer sărat. Apoi își puse o pereche de espadrile vechi, albastre, cu găurele în dreptul fiecărui deget. [...]

La final, își puse o pereche de ochelari cu rame negre, fără lentile. Îi găsisese odată în biroul tatălui ei și acum îi purta uneori chiar și la școală, pentru că i se părea că o fac să pară mai deșteaptă.“ (*Ibidem*: 38-39)

Odată cu rondul de spionaj al lui Harriet, vedem în fața ochilor harta orașului Manhattan, cu bulevarde, străzi, intersecții, fapt ce ne ajută, pe de-o parte, să vizualizăm foarte bine spațiul narațiunii și, pe de altă parte, să devenim locuitori ai acestuia, lăsându-ne asimilați în ungherele lui.

Scrișul și cititul o ajută Harriet să-și dezvolte imaginația și creativitatea. Aceste două aptitudini le observăm în jocul pe care aceasta îl creează, *Orașul*, care conține locuri, dar și oameni cu identități și profesii diferite, care iau parte la întâmplări desprinse parcă dintr-un film polițist. Având în vedere originalitatea și unicitatea jocului său, fetița detestă Monopoly, care îi provoacă o stare de agitație, pentru că nu poate suporta să stea liniștită mai mult timp.

În afară de pasiunea lui Harriet, autoarea ne prezintă alte două personaje la fel de dedicate idealurilor lor. Este vorba despre prietenii săi, Sport Simon Rocque, care își dorește să devină fotbalist sau contabil și Janie Gibbs, care adoră chimia și experimentele chimice.

Maturizarea lui Harriet se produce în momentul în care Ole Golly acceptă cererea în căsătorie a domnului George Waldenstein și pleacă în altă țară. Această schimbare în viața fetiței este însoțită de un dezechilibru emoțional pe care părinții nu știu cum să-l gestioneze, întrucât nu înțeleg trăirile propriului copil. Suferința fetiței se adâncește în momentul în care caietul, care conținea însemnări realiste despre prietenii și colegii săi, intră în posesia acestora. Interdicția din partea părinților de a mai scrie la școală îi blochează gândirea: „Gândurile îi veneau lent, ca și cum ar fi fost nevoite să se strecoare pe o ușă mititică pentru a

ajunge în mintea ei, în vremea ei, atunci când scria, se revărsau atât de repede, încât de-abia dacă apuca să le pună pe hârtie.“ (*Ibidem*: 196)

Reabilitarea lui Harriet are loc tot prin intermediul scrisului: Ole Golly îi trimite o epistolă în care o îndeamnă să iasă din carapace și devină scriitoare creând o poveste, iar la școală este aleasă redactorul paginii clasei ei în revista școlii. Trecând prin aceste evenimente, fetița își învață lecția propriei maturități: își asumă și își recunoaște greșelile, își cere iertare și renunță la orgoliul personal.

Harriet spionează este un roman al sinelui, care se lasă revelat numai prin scris. Acesta parcurge patru etape – gândire, cunoaștere, înțelegere, eliberare – pentru ca, în final, să devină mod de existență.

Bibliografie:

Fitzhugh, Louise, *Harriet spionează*, traducere de Laura Sandu, ilustrații de Louise Fitzhugh, Arthur, Colecția Cărți cu tâlc, București, 2013, 246 p., ISBN 978-606-8044-24-8

Prof. Ancuța Gurban-Dinu

AER DE PRIMĂVARĂ

Început de tinerețe;
Ochii senini are cerul,
Cuceritor e zâmbetul.
Început de tinerețe;
Vânt, un gest plin de finețe,
Cald, luminos e pământul.
Început de tinerețe;
Ochii senini are cerul.

Prof. dr. Grecu Elena-Alina

GRĂDINA DE POMI

Grădina de pomi, zbor voios,
Armonie de sunete,
Doar de roz și alb capete,
Grădina de pomi, zbor voios,
Fluturașul de flori setos,
Albul umbrel se ivește,
Grădina de pomi, zbor voios,
Armonie de sunete.

Prof. dr. Grecu Elena-Alina

PLÂNG CĂRȚILE

Pe raft ei ne-au lăsat, de ani și ani așteptăm
Să ne deschidă cineva, dar nu contează cât urlăm,
Cântă păsările afară, ei cu ochii în telefon,
Se lasă soarele pe seară, numai noi îl admirăm,
Ne doare că ne arde lumea în față,
Ne doare că un ecran le irosește o viață.

Zahran Rania-Maria, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

CĂSUȚA NOASTRĂ

La căsuța noastră nouă,
Cu iarba umedă de rouă,
De pe strada Speranței nr. nouă,
Este soare și când plouă.

Sora Ariana Andreea, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

LA UMBRA UNUI PĂR

Uite-un păr înalt, frumos
Și-o față cu părul lucios, lucios,
Se pune jos, la umbra lui,
Stă pitită ca un pui.

Ionescu Mara-Ioana, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

O SURPRIZĂ

Când treci pe zebra,
Vezi-un animal ce face-algebră,
E chiar celebra zebra,
Ce are febră.

Nedelcu Ștefania Alexandra, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

VASELE

Eu pe masă am un vas,
Este de porțelan,
Ce văd în fața mea?
Un vas, în el pirați.

Dănilă Andrei, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

LUNA NOUĂ

M-am mutat în casă nouă,
Tocmai la etajul nouă;
Și mă uit pe geam de-o lună
Să răsară noua lună.

Niță Maia-Elena, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

KIRI

Îmi doream un cățel
Să-l cheme Kiri,
Dar am primit în dar
Doar
Un usturoi, un cățel
Să sperii vampiri!

Buruiană Tudor, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

Ce este succesul?

Ce este succesul? O întrebare pe care mulți ne-o punem odată cu începerea gimnaziului. Unii ar zice: să fii bogat, să ai bani mulți, banii aduc fericirea și tot felul de alte idei. Ei bine, noi am zice că lucrurile nu stau chiar așa. Cel mai frumos succes este succesul în viață, iar acesta privește, din punctul nostru de vedere, două aspecte: succesul pe plan profesional și succesul pe plan personal.

Succesul pe plan profesional

Călătoria către succesul pe plan profesional este prima cu care ne întâlnim, odată cu începerea gimnaziului. În această perioadă descoperim ce materii ne pasionează și spre ce domeniu am vrea să ne îndreptăm mai departe. În funcție de asta ne alegem profilul la liceu, iar mai apoi la facultate. În această perioadă, mulți elevi au o convingere care le produce foarte mult stres: frica de eșec. Aceasta este o mentalitate greșită a multor elevi. Mulți au impresia că, dacă au luat o notă mică sau au picat un examen, s-a terminat lumea.

Este complet normal să greșim, deoarece suntem oameni. Orice se poate repara, indiferent dacă este vorba despre o notă mică, un test slab sau un examen picat. Unii oameni zic că eșecul este opusul succesului. De fapt, eșecul este doar o parte din călătoria către succes. Succesul poate fi privit precum un munte. Pentru a ajunge la vârful acestuia, trebuie parcurs un traseu care niciodată nu este ușor. Eșecul este cea mai bună lecție pe care o primim și din care învățăm de fiecare dată câte ceva. Poți să greșești o dată, de două ori, de o sută de ori, nu contează. Niciodată nu trebuie să ne gândim la ce a fost sau la ce va fi. Mereu trebuie să dăm sută la sută în acel moment. Se spune că „Yesterday is history, tomorrow is a mystery but today is a gift, this why is called present”, ceea ce ne amintește că nu trebuie niciodată să trăim în trecut, deoarece viitorul este imprezvizibil și poate rezerva unei persoane ceva complet neașteptat. De aceea, trebuie să trăim în prezent și să nu cădem pradă dorinței de a renunța din cauza eșecului. Iar cel mai important este să nu renunți. Renunțatul este opusul succesului, nu eșecul. Un învingător este un pierzător experimentat care nu a renunțat. Un om care spune că totul i-a ieșit perfect mereu este un om care nu a încercat niciodată ceva nou.

Dacă îți dorești cu adevărat, nimeni și nimic nu te poate opri din a-ți îndeplini visul, oricât de greu de atins ar fi el.

Succesul pe plan personal

Succesul pe plan personal îl dobândim la fel ca și cel pe plan profesional, cu timpul. La început, ne facem prieteni de cele mai multe ori temporari, dar, mai devreme sau mai târziu, învățăm ce este cu adevărat prietenia. În această perioadă, mai ales la gimnaziu și liceu, întâlnim o mulțime de prieteni temporari. Nu trebuie niciodată să ne afecteze dacă ne-am certat cu vreun prieten, ci pur și simplu să acceptăm situația. Prietenii adevărați se ceartă și se împacă mereu, iar aceștia nu se lasă la greu unul pe altul. În schimb, un prieten fals te va vorbi mereu pe la spate și va profita de tine, iar la greu te va lăsa baltă. După ce nu îi mai ești de folos, va pleca de tot din viața ta.

Un alt aspect important este ca pe viitor să îți întemeiezi o familie cu partenerul pe care îl iubești cu adevărat. Succesul pe plan personal este definit de ceea ce ne aduce fericire cu adevărat. Important este că fiecare percepe fericirea diferit, iar atunci când un om este cu adevărat fericit, multe lucruri nu mai contează. Iar aici, ca o mică ghicitoare – „Nu ești cu adevărat bogat până nu ai ceva ce banii nu pot cumpăra”.

Asta reprezintă succesul pe plan personal: să ajungi să fii fericit alături de oamenii din jurul tău care te apreciază cu adevărat.

Așadar, despre asta credem noi că este succesul. Să parcurgi ambele călătorii până la capăt și, cel mai important, la final să fii fericit cu ce ai realizat.

Rakitzis Asterion Stavros și Miserciu Tudor, clasa a VIII-a A
Coordonator: prof. Vlad Jipa

CELE PATRU ANOTIMPURI

— Dragă primăvară, iarna s-a terminat, iar eu îți las bucuroasă locul. Copiii s-au bucurat de zăpada mea moale și argintie, de jocurile frumoase de iarnă și de cadourile primite de la Moș Crăciun.

— Mulțumesc, frumoasă iarnă! Mantia ta argintie a ajutat gingașii ghiocei să răsară din pământul negru. Eu le voi aduce oamenilor florile înapoi, soarele luminos și auriu, cântecul păsărilor, va reveni la viață întreaga natură. Tot eu voi dărui frumoasele măștișoare și cadourile mamelor și le voi ura „La mulți ani!”.

Când vremea sa s-a dus, primăvara a făcut loc călduroasei verii.

— Mă bucur, primăvară, că permiți să le ofer copiilor mult așteptata vacanță, plimbările și jocurile prin parcuri, vacanțele la bunici, la munte și la mare. Voi umple câmpiile cu macii roșii ca focul și voi face să bucure viețile oamenilor lumina și razele soarelui.

Pentru că a adus veselie tuturor vara, era timpul să sosească bogata toamnă.

— Mulțumesc, dragă vară! Vacanța copiilor s-a încheiat, iar școlile își vor deschide porțile. Frunzele ruginii ale copacilor s-au întors, soarele încălzește din ce în ce mai puțin pământul. Ploile mărunte vor ajuta ca recoltele să fie bogate și să umple hambarele oamenilor, care se pregătesc pentru venirea friguroasei ierni.

Lixandru Bianca-Maria, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

Muzică ... dincolo de piedici

Domnul Francisc Reiter iubește și muzica și copii. Este muzician, compozitor, orchestrator și producător muzical. Se bucură enorm când vede copii cărora le place să cânte, fie cu vocea fie la un instrument. Își amintește și acum, și simte cu aceeași intensitate chiar, dorința lui aprigă de atunci de când era copil: să învețe să cânte la pian. Cu efort, părinții lui au reușit să stângă bani și să îi cumpere un instrument muzical. Compozitorul Francisc Reiter era din cale-afară de fericit.... Iese înaintea parinților arzând de nerăbdare să vada instrumentul mult dorit. Când vede, ce să fie..., o vioară. Dar..., o vioară nu e pian, nu? Părinții l-au mângâiat spunându-i că deocamdată doar pentru o vioară au avut bani. Dorința dumnealui de a cânta și de a învăța toate secretele muzicii era mult mai mare decât preferința pentru un instrument anume, așa ca învățat să cânte la vioară într-un mod excepțional, fiind considerat un talent muzical precoce. În ciuda faptului ca poliomielita de care a suferit la vârsta de 4 ani i-a lăsat piciorul și mâna dreaptă mai firave, mai mici, mai slab vascularizate, ceea ce făcea ca studiul la vioară să fie adesea oprit din cauza oboselii mâinii drepte. A călătorit prin multe țări dând concerte. A compus sute de melodii pentru artiști celebri. A colaborat cu cele mai faimoase case de discuri. Muzica nu se limitează la un instrument anume. Muzica este peste tot, dar mai ales în inimă. Apropo, poti chiar acum sa ascuți piesa *Întoarce Doamne, anii mei!* compusă de domnul Francis Reiter și interpretată de solista deosebită Ioana Sandu accesând link-ul acesta: <https://youtu.be/k4x1SwcUs6c>. Recomand și piesa *Cum trece timpul* ce poate fi ascultată accesând acest link: <https://www.youtube.com/watch?v=qDRzMyMEJHM>

Copii mei și cu mine ne întâlnim frecvent cu domnul Francisc Reiter. Cântăm și povestim. Povestim despre cântece, melodii și despre tot ce e legat de muzică și de viață.

- De ce îți place muzica? Îl întrebă Carla curioasă ca orice copil de 6 ani.
- Pentru că în ea mă regăsesc..., vreau să spun mă simt foarte bine în lumea muzicii.
- Și cum e în lumea muzicii? Întrebă Markus grabit de parcă s-ar fi deschis o ușiță magică cu doar o posibilitate de 2 secunde de a pătrunde în cămăruța muzicii.
- Lumea muzicii e nemărginită. Nu are sfârșit. Vouă vă place să cântați?
- Da, foarte mult, răspund amândoi în cor.
- Să învățați, dragi copii, să cântați la orice instrument vă place. Muzica vă va dezvolta mintea într-un mod care nu poate fi înlocuit de nimic altceva. Muzica unește oamenii și ne apropie de Dumnezeu, îi sfătuiește domnul Francisc Reiter pe copii.

Dragi părinți și profesori, avem la îndemână o nouă metodă anti-bullying: muzica. Să îi îndemnăm pe copiii și elevii noștri să înceapă să cânte la un instrument muzical, să îi susținem și vom vedea efecte „secundare” uimitoare:

- În primul rând aceștia vor începe să se simtă mult mai bine în propria piele și deci vor fi preocupați și de felul în care îi fac pe cei din jurul lor să se simtă.
- În al doilea rând vor fi mai puțin certăreți și mai împăciuitori, mai creativi și mai inteligenți.

Studiul muzicii influențează în mod direct gândirea, emoțiile și comportamentul. Desigur, ascultarea de muzică bună aduce beneficii, dar cântatul aduce avantaje și mai mari.

Ce-ar fi să se mărească clubul de blockflöte al Școlii Gimnaziale „Nicolae Labiș”? Deja cei care participă la întâlnirile extracurriculare săptămânale sunt copii pasionați, creativi, armonioși din toate punctele de vedere, însă nu sunt foarte mulți la număr. Clubul de blockflöte se poate mări oricând și oricât, pentru mai mult fun, mai multă prietenie și ... serbări. Să cântăm cu bucurie!

Prof. Claudia Aldea

COPIII DE AZI ȘI APLICAȚIILE DE MÂINE

În cadrul orelor de limba engleză elevii claselor a VII-a și a VIII-a și-au folosit imaginația pentru a veni cu idei de aplicații care ar putea inova lumea în care trăim. Temele inventate de elevi au fost următoarele: să folosim legea atracției pentru a manifesta energie pozitivă în viață, aplicații care au ca temă lumea modei, roboți care ajută profesorii, design interior, elemente de condus și trafic în variantă sigură, cum să dreszi câinii în mod independent și să pastrezi contactul cu medici veterinari (chiar și de peste hotare, 24/24h), oferirea cadourilor și organizarea de surprize de la distanță, încurajarea și suportul acordat victimelor bullying-ului (de la adolescenți până la adulți) și chiar aplicații care susțin acumularea de informații interesante și îmbogățirea cunoștințelor la nivel de limbi străine.

Prof. Denise Frățilă

Generation gap

My name is Amalia and I'm going to tell you about how the generation gap can affect us if there is a communication gap.

A generation represents all the people who are born and live at about the same time while communication is defined as a process by which information is exchanged between individuals.

In my opinion, there shouldn't be a communication gap because different generations tend to interpret things differently and by that, if there is a communication gap, this can lead to conflict.

First of all, if we talk to our family, the generation gap shouldn't be painful because everybody tries to understand each other's views and opinions. We tend to put labels and stereotypes on each generation. This action is abominable because we shouldn't make assumptions about some people just because they are born in a different time because those people can help us with a problem since they have more life experience than us.

Second of all, the generation gap shouldn't be painful if we respect other generations. By respecting other people we demonstrate that we respect ourselves. Some causes of communication can be unrealistic expectations and that can create misunderstanding and lack of attachment. Communication can enrich our life by introducing various perspectives. There has always been generation gap but it shouldn't be considered a problem if we try to understand each other.

For example, I first talk to my family about my problems because they know me best and they can offer me the best advice. A family tradition which brings all the members of my family together and we have the opportunity to talk is Christmas because we like to spend time together. Usually we celebrate this holiday by coming to the grandparents, eating cake and having fun and of course, talking and sharing our thoughts, ideas, worries and plans.

In conclusion, *generation gap is not painful if there is no communication gap.*

Stanciu Amalia Gabriela, clasa a VIII-a B
Prof. Coordonator Andreea Tascov

Doamna profesoară Andreea Tașcov împreună cu clasa a VIII a B s-a conectat pe zoom cu Sarah Matthews, bibliotecară la Victoria State Library din Melbourne, Australia care le-a citit copiilor în engleză despre ornitorinc și apoi ei și-au prezentat cărțile pe care le citesc/le preferă.

Călătorie în altă lume

Mă întorceam grăbită acasă după o zi extenuantă la muncă. Era o căldură înăbușitoare de vară, așa că mă grăbeam să ajung la umbra răcoroasă a casei.

Fifi, pisica mea, mă aștepta bucuroasă, torcând pe așternuturile albe de pe pat. Se apropie de mine cu mersul ei elegant, dar ignorându-mă, iese pe ușa încă deschisă. Neștiind ce se întâmplă, am urmat-o afară.

O găsesc mieunând lângă o groapă în pământ, mare cam cât o farfuriuță de ceai. Arheolog fiind, îmi iau unelte și încep a săpa. Peste câteva momente nu mi-a venit să-mi cred ochilor ... cea mai mare dorință din viața mea se împlinise: tocmai descoperisem o mașinărie misterioasă care cine știe ce putea face! Bine, recunosc, fără ajutorul lui Fifi, nici nu aș fi știut de existența mașinăriei. Cu grijă, o șterg de praf și o pornim iar ea începe a tremura și a face un zgomot infernal. Pe când eu aproape aveam un atac de panică, pisica stătea nepăsătoare, parcă așteptând să se întâmple ceva numai de ea știut.

Dintr-o dată o gaură de vierme, apare în fața noastră, iar Fifi intră neînfrică în portal, îndemnându-mă să o urmez. Doar un pas am făcut și în fața ochilor descopăr ceva ce aparținea irealului: mașini zburătoare, trenuri fără șine, avioane invizibile și, pe deasupra, toate controlate de animale! Conducători erau leii de mare, porcii piloți, broaștele șoferi și multe alte ciudățenii nemaîntâlnite. Cea mai importantă parte era, însă, faptul că pisica mea era regina acelui univers! Ea m-a prezentat tuturor animalelor de acolo care, surprinzător, știau să vorbească pe limba oamenilor.

Zilele trecea, iar eu ajunsesem să fiu tratată mai bine decât însăși regina. Observând aceasta, Fifi deschide pe ascuns gaura de vierme în spatele meu și mă împinge prin aceasta direct în lumea oamenilor, mieunând victorios în urma mea.

Deși am încercat de multe ori, a fost imposibil să reactivez mașinăria fără Fifi. Pot doar să sper că i se va face dor de casă și ... se va întoarce la mine.

Autor: Manea Julia Alessia, Clasa: a V-a B
Profesor coordonator: Tudor Reliana

MARCO ȘI POLO

Cu mulți ani în urmă, la marginea satului Căinescu, locuiau un câine, Marco, și un cățel, Polo. Aceștia erau foarte buni prieteni și le plăcea să se lanseze în tot felul de aventuri.

Într-o zi, când soarele părăsea cerul pentru a-i face loc lunii, Marco și Polo au descoperit o nouă aventură pe muntele Pisicot care este vecin cu satul pisicilor.

Următoarea zi, dis-de-dimineață, cei doi prieteni și-au făcut bagajele, cu ceea ce era strict necesar pentru excursie. După ce s-au pregătit, au pornit la drum, gândind că, probabil, nu o să reușească să se întoarcă.

După un drum lung, au ajuns la satul pisicilor unde natura era de toate culorile, ghebele erau atârinate de toate căsuțele și, cel mai rău, erau pisici soldați care apărau intrarea în sat și drumul spre muntele Pisicot. Marco și Polo au reușit să se strecoare pe lângă soldați și au mers în continuare spre muntele căutat.

Ajunși la destinație, cei doi au reușit să urce până în vârful muntelui Pisicot. După ce l-au explorat, aceștia au descoperit o piatră luminoasă care era așezată pe o pernuță de catifea roșie. Polo a luat piatra și a pus-o în ghiozdanul său, dar odată ce a mișcat obiectul magic, pământul a început să se cutremure, așa că ei au coborât rapid. Din grabă, nu și-au dat seama că erau în satul inamicilor, iar pisicile, odată ce i-au văzut, i-au atacat și de atunci nu s-a mai auzit nimic de câine și de cățel.

Când satul Căinescu a auzit de pierderea lui Marco și Polo, a ridicat o statuie celor doi curajoși.

Badea Ioana, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

OMUL DE ZĂPADĂ

Doi copii zglobii
Se dădeau cu două sănii,
Dar s-au plictisit,
Așa că s-au gândit...

Ei s-au așezat
Pe un alb strat
De zăpadă strălucitoare,
În lumină, orbitoare.

Cei doi au alcătuit
Un bulgăre mare, mijlociu și-altul mai pricopsit,
Apoi au adăugat
Tot ce luaseră din sat:

Un morcov, cărbuni, o oală mai uzată,
Le-au pus pe toate laolaltă,
Să nu uităm de-a măturii coadă,
Uite un om de zăpadă!

*Moise Sofia, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina*

AVENTURILE UNUI OM DE ZĂPADĂ

Era prima zi din luna decembrie, o zi în care ninge și era un frig de crăpau pietrele. Într-un sat de la marginea Brașovului trăiau doi copii: Grigori, un băiat de doisprezece ani, și sora lui mai mică, Ileana. Împreună au hotărât să facă un om de zăpadă.

Au alcătuit trei bulgări, unul mai mare decât celălalt, și i-au așezat unul peste altul, de la cel mai mare la cel mai mic. Celui mic i-au pus o pălărie elegantă, un morcov pe post de nas, doi ochi din cărbune și o gură largă tot din cărbune și l-au numit Zăpăduț.

S-a lăsat seara, iar copiii au fost chemați de părinți în casă la cină, apoi la culcare.

Peste noapte, un fulg misterios a căzut din cer și s-a preschimbă în Crăiasa Zăpezii. Când l-a zărit pe Zăpăduț cu fața lui drăguță, dar fără mâini, i s-a făcut milă de el și i-a pus două brațe din crenguțe de brad. Chiar înainte de a dispărea la fel de magic cum a apărut, Crăiasa i-a dăruit lui Zăpăduț o inimă de gheață.

Și uite așa, ca prin minune, omul de zăpadă s-a trezit la viață. S-a uitat mirat în jur la potecile troienite de zăpadă, la casele respirând ca niște furnale și la cerul care arunca stelele pe pământ și a strigat cu vocea mirată:

— Ce este locul acesta?

— Un sat de oameni gospodari, i-a răspuns un câine. Se pregătesc să întâmpine

Crăciunul.

— Crăciunul? Ce este Crăciunul? întrebă mirat Zăpăduț.

— Este perioada din an când ninge ca-n povești, e multă veselie, iar copiii îl așteaptă nerăbdători pe Moș Crăciun. Ar trebui să-l cunoști și tu pe Moș Crăciun. Este un bătrân haios care trăiește în Laponia și care cunoaște toate dorințele oamenilor. Ți-ar putea povesti el mult mai multe.

— Mi-ar plăcea să îl cunosc. Cred că o să merg și eu la el în Laponia.

Și uite așa omul nostru de zăpadă pleacă în călătoria vieții lui.

Din gara de la Brașov, Zăpăduț urcă în primul tren care oprește în stație. Trenul îl duce la Viena, unde învață să cânte la pian și ajunge un Mozart de zăpadă. Câștigă la un concurs de talente o excursie în Japonia.

Zăpăduț aterizează cu avionul la Tokyo, iar la debarcare este mirat de fulgii de pretutindeni.

— Nu știam că în Japonia zăpada are un miros îmbătător! se miră el.

Ulterior constată că este învăluit de petalele și mireasma florilor de cireș. Participă la festivalul florilor de cireș, fiind încântat de cultura japoneză.

Din Japonia, Zăpăduț ia vaporul către California, cu gândul să ajungă la Hollywood să-l întâlnească pe fratele său Olaf din Regatul de Gheață. În California erau 25° C, iar oamenii se plimbau pe faleză în tricouri și pantaloni scurți. Nici nu și-a dat seama când a început să se topească. Noroc cu o fetiță care îl ascunde într-un frigider mai vechi. Acesta este luat de mașina de salubritate, este încărcat pe un cargou și transportat până în portul din Rotterdam.

În port, roagă căpitanul cargoului să îl ajute să ajungă în Laponia. După un drum de patru ore, căpitanul anunță sosirea. Zăpăduț este foarte entuziasmat. Își ia rămas-bun de la căpitan și pleacă spre satul lui Moș Crăciun.

— Bună seara! Știți unde este Moș Crăciun? îl întreabă Zăpăduț pe bătrânul rotofei cu barbă albă care i-a ieșit în cale.

— Eu sunt Moș Crăciun. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să îmi povestești despre oameni.

— Vino să citești scrisorile pe care le primesc din toată lumea și vei cunoaște oamenii.

Zăpăduț s-a instalat, alături de elfi, în atelierul lui Moș Crăciun și timp de o lună a citit mii de scrisori.

În ajunul Crăciunului, când sania trasă de reni era încărcată cu cadouri, Moș Crăciun l-a chemat pe Zăpăduț pentru a-i îndeplini o ultimă dorință.

— Vreau să merg acasă, în satul de lângă Brașov. Mi-e dor de zarva copiilor care ies cu sania pe derdeluș, de mireasma cozonacilor proaspeți, scoși din cuptor, de agitația dinaintea Crăciunului.

— Hai să mergem! Ho, ho, ho!...

***Burghilea David Ștefan, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina***

UN LEU

Un om din zodia Leu
Stă pe-o bancă, se gândește
La un leu cu tupeu
Ce în bancă înflorește.

***Alexandru Raluca, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina***

Ștefan cel Mare – Domn al Moldovei

(1457-1504)

Ștefan al III-lea, supranumit **Ștefan cel Mare și Sfânt**, a fost domnul Moldovei între anii 1457 și 1504, o personalitate reprezentativă pentru Dinastia Mușatinilor. A fost fiul lui Bogdan al II-lea și a domnit timp de 47 de ani, având cea mai lungă domnie din Evul Mediu Românesc.

Ilustrația care însoțește textul este considerată cea mai exactă reprezentare a domnului și înfățișează un adevăr istoric, Ștefan cel Mare fiind un om foarte credincios. El a ctitorit mai multe biserici și mănăstiri de-a lungul domniei, precum *Putna*, *Voroneț*, *Neamț*, *Biserica Albă din Baia*, *Pătrăuți*, *Borzești*, *Dobrovăț* sau *Tazlău*, existând o legendă că ar fi ridicat lăcașurile după fiecare bătălie. În realitate, a purtat **42 de războaie** și există **36 de lăcașuri de cult** a căror ctitorire îi este atribuită.

Ștefan cel Mare după Evangheliarul de la Humor

Pe parcursul domniei, a dus peste 40 de războaie sau bătălii, marea lor majoritate victorioase, cele mai semnificative fiind: victoria de la *Baia* asupra lui Matei Corvin în 1467, victoria de la *Lipnic* împotriva tătarilor în 1469 sau victoria repurtată în *Bătălia de la Codrii Cosminului* asupra regelui Poloniei, Ioan Albert, în 1497. Cel mai mare succes militar l-a reprezentat victoria zdrobitoare din *Bătălia de la Vaslui*, împotriva unei puternice armate otomane conduse de Soliman-Pașa, la 10 ianuarie 1475. În urma pierderii acestei bătălii, în anul următor sultanul Mehmed al II-lea va conduce în persoană o expediție în Moldova, încheiată cu înfrângerea armatei Moldovei, în bătălia de la *Valea Albă-Războieni*.

POLITICA INTERNĂ

Pentru a apăra țara, a creat un **sistem de fortificații** permanent la granițele țării, construind sau dezvoltând rețeaua de cetăți de la *Suceava*, *Neamț*, *Crăciuna*, *Chilia*, *Cetatea Albă*, *Tighina*, *Orhei*, *Lăpușna* și *Hotin*. De regulă, cetățile erau așezate pe poziții dominante, cu posibilități bune de observare și supraveghere. Datorită configurației terenului, asediul lor era adeseori dificil și garnizoana, chiar foarte redusă, putea rezista multă vreme. De asemenea, domnul Moldovei a creat o armată modernă cu o componentă

permanentă, profesionistă, respectiv o componentă de masă, formată din corpuri de razeși înarmați, mobilizați în cazul marilor campanii militare.

Statuia ecvestră a lui Ștefan cel Mare de la Podul Înalt

Preocupat să întărească autoritatea domniei și să diminueze privilegiile boierimii anarhice, Ștefan cel Mare a știut să evite excesele practicate de **Vlad Țepeș**, generatoare de ură și revoltă. Acest fapt i-a asigurat sprijinul celei mai mari părți a boierimii și, totodată, sprijinul **Bisericii**, ale cărei interese le-a protejat de la începutul domniei.

Ștefan cel Mare a fost unul dintre pușinii domni ai Moldovei care au bătut o monedă proprie - **gros moldovenesc**, lucru ce reprezenta inclusiv o modalitate de afirmare a suveranității. Monedele erau confecționate din argint, având ștanțată stema țării.

Printr-o veritabilă politică economică, el a asigurat **afluxul de mărfuri** din Centrul și Apusul Europei și desfacerea în afara hotarelor a produselor realizate în țară. Prin stabilirea ordinii interne și întărirea siguranței drumurilor, a fost favorizată dezvoltarea economică. Măsurile de atragere a negustorilor străini s-au îmbinat cu cele de protecție ale negustorilor autohtoni.

Mănăstirea Voroneț

Numărul mare de biserici ctitorite în timpul domniei lui Ștefan cel Mare a generat o creștere semnificativă a cererii de cărți necesare serviciului divin. În acest scop, au fost înființate o serie de **scriptorii** pe lângă mănăstirile principale. Cele mai importante cărți manuscrise care au fost lucrate în această epocă au fost *Tetraevanghelele*, lucrări somptuoase, caligrafiate pe foi de pergament, cu un repertoriu bogat de elemente decorative specifice genului.

POLITICA EXTERNĂ

Pe plan extern, Ștefan cel Mare a căutat, în funcție de primejdia care amenința Moldova, să asigure un **sistem de alianțe**, care să-i înlesnească riposta față de agresor. El a urmărit să nu aibă, în același timp, doi dușmani și, astfel, a angajat relații internaționale, care au depășit sfera statelor vecine, a încheiat alianțe cu toate acele puteri ale căror interese coincideau, în anumite momente, cu cele ale Moldovei.

Conștiința clară că nicio frontieră a Moldovei nu era sigură, inclusiv cea dinspre *Țara Românească*, unde, prin urmașii lui Vlad Țepeș, turcii aveau calea deschisă către Moldova, l-a determinat pe Ștefan cel Mare să încerce refacerea frontului de luptă antiotomană în spațiul românesc.

A acțiunilor politice și militare, menite să consolideze alianța Țărilor Române împotriva primejdiei otomane, Ștefan cel Mare le-a adăugat demersuri pe **plan internațional**, pentru a convinge puterile europene să se unească într-o alianță mai largă, în cadrul căreia eforturile Moldovei să se materializeze atât pentru cauza proprie, cât și pentru cea generală a Europei.

IMPORTANȚA ISTORICĂ A DOMNITORULUI

Ștefan cel Mare este considerat o personalitate marcantă a istoriei României, fiind înzestrat cu mari calități de om de stat, diplomat și conducător militar. Aceste calități i-au permis să treacă cu bine peste momentele de criză majoră, generate fie de intervențiile militare ale statelor vecine, fie de încercări, din interior sau sprijinite din exteriorul țării, de îndepărtare a sa de la domnie. În timpul cărmuirii sale, Moldova a atins apogeul dezvoltării sale statale, cunoscând o perioadă îndelungată de stabilitate internă, prosperitate economică și liniște socială.

Apărător al creștinătății, Ștefan cel Mare s-a ridicat în rândul personalităților proeminente ale Europei celei de-a doua jumătăți a secolului al XV-lea. Niciun domnitor român până la el nu s-a bucurat încă din timpul vieții de o faimă internațională atât de mare ca a lui.

Bibliografie:

1. Stan Stoica (coord.), Valentin Băluțoiu, Sebastian Becheru, *Istorie: manual pentru clasa a VIII-a*, București, Editura CD Press, 2020
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/%C8%98tefan_cel_Mare
3. <https://historia.ro/sectiune/general/cat-de-mare-era-stefan-cel-mare-578514.html>

Autor: Ungureanu Ioana Alexandra, Clasa: a VIII-a C

Profesor coordonator: Crăciun Dorian Raul

Povestea carierei mele

Bună! Sunt Vasile Eduard-Alexandru, elev al clasei a VI-a D și astăzi o să vă spun povestea carierei mele de înotător.

La vârsta de 5 ani părinții mei m-au dus la înot. Eu am înotat la bazinul „Dante Alighieri”, la clubul „Aqua Sport”. Peste două săptămâni am fost mutat de la grupa de inițiere la cea de avansați. Într-o lună, antrenorul meu a constatat că eu am evoluat și am ajuns la nivelul de performanță. Acolo l-am întâlnit pe Mihai, antrenorul meu, cu care am exersat 2 ani.

După ce Mihai a plecat de la club, am întâlnit-o pe antrenoarea Corina. Cu ea m-am pregătit 8 luni deoarece a început pandemia.

Când pandemia nu ne-a mai afectat țara atât de mult, m-am mutat la clubul „Euro Swimming”. Acolo am lucrat cu un antrenor pe nume Andrei. După aceea am făcut singur antrenamente 4 luni. Părinții mei au realizat că modul de antrenare nu era potrivit pentru mine, prin urmare, am plecat de la club.

Trecuseră două luni și părinții mei au găsit un club pe placul meu „Navi”. Acolo i-am întâlnit pe antrenorii mei: domnul Dani și domnul Alex. Eu încă sunt la acest club și nu o să mă opresc din munca pe care am depus-o anii aceștia.

Înotul mi-a adus multe avantaje: am învățat să înot repede și corect, am întâlnit multe persoane minunate, am fost supus la încercări din care am avut de învățat și, nu în ultimul rând, m-a ajutat să am o minte sănătoasă într-un corp sănătos.

Îmi doresc ca aceste cuvinte să vă inspire să faceți acest sport pentru a vă putea bucura și voi de toate avantajele de mai sus, alături de multe altele.

*Vasile Eduard-Alexandru, Clasa a VI-a D
Prof. coordonator Neagu Adina*

CONCURSUL DE SAH

Totul a început cu mine și cu restul familiei mele, stând acasă liniștiți, așteptând ca eu și tatăl meu să plecăm la concurs. După ceva vreme, mi-am pregătit ghiozdanul cu tot ce aveam nevoie și am plecat.

Pe drum, tata îmi spunea:

— Să nu te superi dacă pierzi! Oricum, eu și mama ta suntem foarte mândri de tine! Dacă vă întrebați, de ce mi-a spus tata să nu mă supăr dacă pierd, este că eu am mai mers la concursuri și la primul m-am supărat atât de tare încât am plecat înainte să se termine concursul.

Într-un final, am ajuns și m-am întâlnit cu profesorul meu de istorie care face și el șah. După niște încurajări m-am așezat la o masă, am dat mâna cu adversarul meu și am început partida, dar când am văzut că sunt în dezavantaj, am început să mă panichez, am făcut greșeli și am pierdut runda.

Asta s-a întâmplat cu următoarele trei partide, în afară de una, la care a fost remiză. Nu știam cum să mă calmez. Până când a spus tata „Nu ai venit să câștigi concursul, ai venit să câștigi experiență!”. Dacă vă

întrebați, din nou, de ce aceste cuvinte au avut un impact atât de mare pentru mine, este că eu mereu am văzut concursurile ca o oglinda la cât de mult mă pricep.

Din acel moment am reușit să mă concentrez și am câștigat 3 runde, una după alta, și am luat locul 17, care nu pare foarte bun, însă, pentru mine, este un progres. În final, tata m-a dus la McDonalds ca să sărbătorim, iar acum mă simt cu mult mai încrezător în propriile puteri.

Autor: Dumitrescu Cezar, clasa a V-a G

Dans, Dans...

Numele meu este Alexe David-Nicholas, sunt elev în clasa a VI-a A și în cele ce urmează o să va vorbesc despre marea mea pasiune...dansul sportiv.

Am început să dansez la vârsta de 3 ani și jumătate din dorința părinților mei de a practica un sport. La început totul a fost o joacă și timp de doi ani am dansat în formații, unde trebuia să te sincronizezi cu ceilalți copii din grup. La vârsta de 6 ani am avut prima partenera de dans și am început dansul în pereche. Atunci a apărut prima scânteie și odată cu participarea la competiții am simțit bucuria de a exprima în fața unui public și în lumina reflectoarelor ceea ce îmi place să fac cel mai mult, iar rezultatele muncii în sala de antrenament au început să apară.

De când practic dansul la nivel de performanță am participat la numeroase concursuri naționale și internaționale. Deși de multe ori m-am clasat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, pentru mine cel mai important rezultat a fost locul 4 la Campionatul Național de dans sportiv. Un alt concurs important la care am participat și am obținut o clasare în finală a fost anul trecut la Ruse, în Bulgaria unde am dansat alături de perechi din Bulgaria, Azerbaigian, Republica Moldova și Italia.

În prezent ne pregătim intens pentru participarea la cel mai important și mai complex concurs, care se va desfășura în luna mai la Brașov - Campionatul Național de 10 dansuri. În cadrul acestui concurs se dansează toate cele 10 dansuri: secțiunea standard sau europeană (vals lent, tango, vals vienez, slow fox și quick step) și secțiunea dansurilor latino-americane (samba, cha-cha-cha, rumba, paso doble, jive).

Dansul, ca orice alt sport de performanță înseamnă multă muncă. Antrenamentele de grup sunt de 3-4 ori pe săptămână iar în zilele în care nu sunt antrenamente iau lecții private de la antrenorii mei și uneori de la alți antrenori români sau străini, foști campioni ai dansului sportiv. În perioadele competiționale sunt zile când petrec și câte 8 ore în sala de antrenament. Pentru perfecționarea mea în dans am participat la numeroase seminarii și cantonamente alături de nume celebre din dansul sportiv. Participarea la aceste seminarii implică uneori să lipsesc de la școală și pe această cale doresc să le mulțumesc profesorilor mei care mă înțeleg și mă susțin în ceea ce fac. Până acum am reușit să îmbin destul de bine activitatea mea sportivă cu activitatea școlară.

Din punctul meu de vedere dansul sportiv este mai mult decât un sport, fiind considerat o combinație între artă și sport. La competiții este sport, iar la spectacole este artă. Dansul dezvoltă armonios corpul, coordonarea, rezistența, personalitatea, socializarea, respectul pentru cei din jur cât și pentru propria persoană.

Excelență în arte marțiale

Salutare! Mă numesc BURCICĂ ANDREEA ȘTEFANIA, sunt elevă în clasa a VIII-a B, am 14 ani și practic arte marțiale de la vârsta de 7 ani.

Povestea mea, a început într-o seară când tatăl meu a venit cu propunerea de a mă înscrie la un sport de autoapărare, pentru a-mi învinge timiditatea. Ideea nu m-a încântat deloc, pentru că nu mă vedeam luptându-mă cu alții.

În primii doi ani, totul a fost o “jocă”, dar după ceva timp, joaca s-a transformat în pasiune și performanță.

Au urmat antrenamente obositoare după orele de școală, în weekend-uri, în vacanțe, pentru a învăța elemente noi care urmau să fie demonstrate la concursuri/examene de grad pentru obținerea centurilor.

Au fost momente de cumpănă când eram hotărâtă să renunț, pentru că aveam mult de învățat, multe teme și nu aveam timp liber. Cu sprijinul familiei, am reușit să merg în paralel cu școala și cu sportul.

Am participat la numeroase concursuri, de la care am obținut 16 medalii, printre care se numără:

- 2017:

a) CAMPIONATUL NAȚIONAL DE KARATE GOJU-RYU TRADIȚIONAL (locul 1);

b) CUPA SCORPION (locul 2);

- 2018:

a) CUPA CSS4 (locul 3, două medalii);

b) CAMPIONATUL NAȚIONAL DE KARATE GOJU-RYU (locul 3);

c) CUPA SCORPION (locul 3, două medalii);

- 2019: CUPA CSS4 (locul 3, două medalii);

- 2020: CUPA OKINAWA BUCUREȘTI (locul 2, două medalii);

- 2022:

a) CUPA ROMÂNIEI VOLUNTARI (locul 2 și 3);

b) CONCURS NAȚIONAL ȘCOLAR TÂRGOVIȘTE (locul 1);

c) CUPA CNAV (locul 1, 2 și 3).

De curând, am obținut centura albastră, care reprezintă un grad mare de dificultate, la care nici nu visam că voi ajunge și care mă motivează să continui până la obținerea tuturor centurilor.

Țin să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit la evoluția mea, care m-au înțeles când a trebuit să lipsesc și care m-au încurajat să-mi urmez visul:

1. doamnei învățătoare GABRIELA GHEORGHE,
2. doamnei diriginte ANDREEA TAȘCOV,
3. profesorilor din clasele V-VIII,
4. antrenorilor și familiei mele.

Suștin și încurajez ideea de a practica un sport, indiferent de vârstă, atât pentru socializare, dezvoltarea spiritului de echipă cât și pentru dezvoltarea armonioasă a corpului.

Burcică Andreea Ștefania, clasa a VIII-a B
Coordonator: Prof. Tașcov Andreea Irina

IEPURELE ȘI ȚESTOASA

Cu toții știm povestea „Iepurele și broasca țestoasă”, dar nu toți știm adevăratele începuturi ale poveștii.

Într-o zi senină, iepurele face o cursă cu ghepardul și este întrecut.

— Ha, nimeni nu e mai încet ca tine, iepure, zise ghepardul râzând.

— Nu e corect, tu ești mai mare și alergi mai repede, zise iepurele un pic mâhnit.

— Pun pariu că nu ai putea întrece nici acea țestoasă de acolo, zise ghepardul batjocoritor.

— O să vezi, spuse iepurele naiv și plecă în fugă către țestoasă.

— Bună, țestoasă, vrei să facem o întrecere? întrebă energic iepurele.

— Bine, ne vedem tot aici în prima zi senină după ce vor apărea ghiociei la primăvara anului acesta.

Așa stabiliră cele două animale întrecerea. Iepurele stătea și se relaxa crezând că țestoasa este prea leneșă ca să se antreneze, însă era invers. Țestoasa era conștiincioasă și se pregătea zilnic. Uite că veni și primăvara și primele zile erau ploioase și mohorâte, așa că iepurele mai avea o șansă să se antreneze, o rată și pe aceasta.

Ziua cea mare, competiția, iepurele fu la start mai devreme, dar văzând că nu e nimeni, decise să meargă la o plimbare, între timp țestoasa și toți spectatorii ajunseră la locul cursei. Iepurele realizează cât este ora și cât întârzie, așa că veni în fugă până la linia de sosire. În ziua aceea urmau să fie trei probe: proba de matematică, proba de mâncat și proba de fugă.

La prima probă, cea de matematică, iepurele credea că o să câștige, însă ceea ce nu știa el este că fiecare țestoasă adultă terminase Facultatea de Matematică, țestoasa câștigă și iepurele pierdu.

La a doua probă, cea de mâncat, aveau de mâncat o sută douăzeci și trei de morcovi, cum iepurele stătu toată perioada de antrenamente mâncând, este clar că el câștigă această rundă și țestoasa pierdu.

Scorul era foarte strâns, dar urma a treia și ultima rundă, repriza care avea să facă diferența, proba de fugă.

Începu cursa, iepurele fugi și fugi până nu mai văzu țestoasa, dar aparent țestoasa fu mai deșteaptă și memoră toate scurtăturile din oraș, deci după cum era de așteptat, țestoasa câștigă.

Din acea zi de primăvară, iepurele a învățat să nu mai judece niciodată pe nimeni de la prima vedere, ci să aștepte să cunoască persoana.

Bîrsan Călin Constantin, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

BIBLIOTECA MAGICĂ

Într-o zi, m-am hotărât să merg la bibliotecă, deoarece aveam de făcut o fișă de lectură după citirea unei povestiri istorice.

Ajuns acolo, am rugat-o pe doamna bibliotecară să-mi aducă o carte cu legende din timpul domnului Ștefan cel Mare.

Așezat la masă, am început să citesc. Povestirile erau atât de interesante, încât aproape le imaginam, ca într-un vis.

Deodată, parcă toate cărțile din bibliotecă au început să se miște, ca niște soldați, iar tablourile păreau steaguri. Parcă îl și vedeam pe domnitor călare, iar turcii cu turbane albe cum fugeau mâncând pământul de frică. L-am văzut până și pe băiatul speriat din legenda „Stejarul din Borzești”. Era o lume magică.

Pe neașteptate ceva m-a făcut să revin. Cineva scăpase pe jos o carte, iar eu mă trezisem.

Eram tot în bibliotecă, încă emoționat, dar mândru de istoria noastră.

Abia așteptam să scriu fișa pentru școală!

Corduban Vlad, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

CÂINELE SPA ȘI CĂȚELUL NAC

În casa din capătul străzii, numită „Familia gălăgioasă”, locuiau un câine și un cățel, Spa și Nac. Lor le plăcea tare mult carnea succulentă gătită de stăpân.

Într-o seară, el le-a făcut o farsă. Spa a primit o porție de carne, iar Nac, una de spanac.

Amândoi începură să înfulece cu multă poftă.

— E spanac!

— Ce e, Nac?

— Am zis că e spanac în bol.

— E spanac!

— Și tu...?

— Nu. Am zis că sunt minciuni.

— Gustă, Spa, dacă nu mă crezi.

Spa luă puțin din mâncarea lui Nac.

— Oh, chiar e spanac. Nac! Ce faci?

— Am mâncat puțin din mâncarea ta. Ce mare spanac!

— Puțin? Ai golit bolul.

Cearța se iscă. Trei zile și trei nopți au lătrat unul la altul. Ei alcătuiau familia gălăgioasă.

Gheciu Mihai Alexandru, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

LA BUNICI

Astă-vară, într-o zi călduroasă de august, am mers împreună cu prietenul meu Luca la bunici, la țară.

Ne-am jucat fericiți prin curtea bunicilor cu Sasha, care este un cățel comic ce aleargă disperat să prindă fluturi. La prânz era un soare arzător, dar noi ne-am refugiat în livadă. Aici am stat la umbra pomilor și am mâncat fructe proaspete, ba un măr roșu ca focul, ba o caisă aurie ce se topea în gură.

Deodată se auzi un miau, era pisica Mia care venea după noi împreună cu cei trei pisoi ai ei. Ne-am jucat și cu ei, erau jucăuși și tare drăgălași. Ei voiau să stea doar împreună cu mama lor.

Am respirat aer curat, ne-am tăvălit prin iarba cea verde plină de flori ca un covor multicolor. Am mâncat plăcintă caldă tocmai scoasă de bunica din cuptor cu brânză proaspătă de vacă.

A fost o idee fericită să mergem în acea zi în vizită la bunici.

Vasile Andrei Ștefan, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

AVENTURA FANTASTICĂ A DOMNULUI MORRIS

Era o zi normală de vineri. Morris a vrut să recitească una dintre poveștile bunicii sale.

Când a luat cartea în mână, putea pluti, dar cartea îl tot împingea înspre geam, de parcă ar fi vrut să plece undeva, așa că Morris a decis să iasă afară cu ea; dintr-odată cartea se duce glonț. Morris, surprins de ceea ce se întâmplă, a ales să o urmeze.

După 671 de kilometri, se oprește într-o peșteră înfricoșătoare. Acolo locuia un balaur malefic. El i-a apărut în cale și i-a spus:

— Cine ești tu ca să-ți permiți să mă trezești din așa frumusețe de somn?

— Sunt domnul Morris, am fost adus aici de o carte.

— Ai venit, deoarece în biblioteca mea este o carte unde-i blocată prințesa Luminița; pentru a o salva, trebuie să răspunzi la o întrebare de matematică foarte dificilă, ești pregătit?

— M-am născut pregătit!

— Bine, $2+2$?

În mintea lui Morris: „Cred că răspunsul este 5, dar presupun că e o întrebare-capcană, deci voi spune la întâmplare 4.”

— Cred că răspunsul este 4.

— Nu-mi vine să cred, corect! O să mă țin de promisiune și am să o eliberez pe Luminița.

Luminița i-a mulțumit lui Morris și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Șerban Ștefan, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

CURSA

În ajunul Crăciunului, a nins pentru prima dată în acest an. Nu mai speram să vedem curând ninsoarea. Din cer cădeau fulgi mari și pufoși de nea. Pământul s-a acoperit repede cu o plapumă de zăpadă. Cât puteai vedea cu ochii, totul era alb; acoperișurile caselor, copacii, mașinile, cerul erau numai în alb.

După ce pământul și-a îmbrăcat haina cea nouă, ninsoarea a stat. Liniștea a fost înlocuită cu strigătele celor mici de bucurie. În scurt timp roiul fulgilor de nea a lăsat loc șiragurilor de săniuțe. Toată lumea s-a adunat pentru a se bucura de sosirea mult doritei zăpezi.

Atunci prietenii mei m-au invitat să ne dăm cu sania pe derdeluș. Eu le-am acceptat invitația bucuroasă, rămânând să ne întâlnim într-o oră. Când am ajuns acolo, ne-am împărțit în echipe de câte doi pe o sanie. Cel din față trebuia să coordoneze sania și cel din spate să-l ajute în caz de ceva. Derdelușul era lung și foarte alunecos, așa că adrenalina era și mai mare, iar distracția era în toi.

La un moment dat, devenise plictisitor, atunci au complicat lucrurile.

— Eu propun o întrecere de săniuțe. Fiecare echipă va avea câte o culoare. Echipa care

va câștiga va face cinste data viitoare cu câte o ciocolată caldă. Atenție! Dacă ieșiți de pe derdeluș, sunteți eliminați. De acord?

— De acord, spuseră toți deodată.

Fiecare se așeză pe poziții, iar numărătoarea inversă începu: „Trei, doi, unu...!”

Mara, colega mea din spate, mă ajuta încontinuu cu tot felul de sfaturi, cum ar fi: când puteam accelera pentru a prinde viteză și depăși sau când trebuia să încetinim ca să nu ne ciocnim de cineva.

Ușor, ușor am depășit toate echipele și atunci când eram în fața tuturor, am accelerat tare ca să nu vină din urma noastră. Astfel am câștigat concursul.

— Echipa roșie a câștigat! strigă David.

Ne-am dat seama apoi că data viitoare când vom ieși în oraș toți, în gașcă, va trebui să ne golim portofelul, ceea ce nu era deloc plăcut. Numai gândul că am câștigat ne-a înveselit.

După ce toată lumea a ajuns la linia de sosire, ne-am luat săniile și am plecat într-o mică plimbare; am râs, am glumit și am vorbit mult.

După ce ne-am încheiat plimbarea, s-a întors fiecare la casa lui. Am ajuns aproape congelați, dar fericiți.

Acesta a fost cel mai frumos ajun de Crăciun din viața mea.

Rotaru Ioana Cristina, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

FANTASTICELE CĂRȚI ZBURĂTOARE ALE DLUI MORRIS LESSMORE

DE WILLIAM JOYCE

— POSIBILĂ CONTINUARE A TEXTULUI —

Morris urmă cartea trimisă de domnița zburătoare, preț de câteva ceasuri, până când, fără să observe, ajunse într-o lume fantastică și ciudată.

Erau acolo foarte multe flori uriașe, râuri cu apa portocalie, pisici vorbitoare și câini care mergeau în două picioare.

La vederea acestor lucruri neobișnuite, Morris se porni să scrie despre tot ce vedea. Deodată începu a sări de fericire, deoarece își dădu seama că își recăpătă cuvintele.

După această întâmplare fericită, brusc se simți mai ușor și după un minut se desprinse de la pământ, plutind pe cer.

Când ajunse lângă domnița frumoasă, aceasta îi spuse:

— Morris, trezește-te, se va închide biblioteca.

După două clipe, realizează că totul era un vis.

Marcu Vlad-Ștefan, clasa a VI-a E
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

LUPUL DE PE CÂMP

Era o zi călduroasă de vară pe când aveam șapte ani. Mă plimbam pe câmp alături de bunicul meu, uitându-ne împreună la splendidele păsări care zburau în văzduh.

Deodată, zăresc un pui de cățel care avea blana albă ca zăpada și picățele negre ca abanosul pe lăbuțele sale miciute. Puiuțul nu era singur. Lângă el era o cățea frumoasă, cu ochii albaștri cum e cerul și cu blănița maronie spre neagră.

Mi se făcuse milă de ei, așa că l-am implorat pe bunicul meu să mergem acasă pentru a lua apă și hrană pentru cei doi patrupezi. Bunicul râse, dar agrease ideea mea. Am zbughit-o înaintea sa spre curte.

Văzându-mă în casă, dau iama în cămară pentru a lua proviziile.

— Bunicule, am adunat tot ce ne trebuie!

— Nu uita să aduci și o sacoșă! zise el.

Zis și făcut. Luaserăm tot ce ne trebuia, așa că ne-am întors rapid în locul în care văzuserăm câinii. Spre mirarea noastră, au apărut zece... Nouă puiuți alături de mama lor stăteau cuibăriți în iarba înaltă de la marginea șoselei. Le-am pus mâncarea acolo, dar în acel moment mi-a atras atenția un puiuț cu blana neagră ca tăciunele, având ochii căprui și blânzi. Ușor, ușor căpătasem încrederea cățelului și a mamei sale.

Trecuse o săptămână de la aventură. Pe vremea aceea nu aveam niciun animal de companie, așa că îmi rugasem părinții și bunicii din tot sufletul să îmi dea permisiunea de a adopta unul dintre cățelușii de pe câmp. În sfârșit acceptaseră și am fugit din nou la locul în care se aflau căței. Nu a durat mult până să aleg un pui. Am luat cățelul cu blănița neagră căruia i-am spus Blacky.

În ziua de astăzi, Blacky este cea mai iubitoare și blândă cățelușă pe care și-ar putea-o dori cineva!

Krug Alexandra Nicole, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

CÂND CONȘTIINȚA INTERVINE

Domnița îi spuse poveștii:

— Du-te, draga mea, și învață-l pe acest om să meargă pe calea cea bună!

Aceasta făcu întocmai și se duse la Morris.

— Bună, zise ea, ai plăcerea de a mă citi, vreau să te ajut, mai spuse dânsa.

Băiatul începu să citească:

„Mircea, un băiat de șapte ani, se plimba pe străzile orașului lui natal, când, deodată, în cale îi ieșiră doi oameni, unul îmbrăcat în alb, cu o carte în mână, și altul îmbrăcat în negru, cu niște zaruri. Ei îl întrebă la care vrea să vină. Băiatul se gândi că zarurile ar fi mai interesante, dar în acel moment, conștiința apără și îi spuse:

— Să nu te duci la omul îmbrăcat în negru pentru că vrea să te păcălească! Du-te la cel în alb care vrea să te ajute!

Băiatul ascultă și se duse la omul cu cartea.”

El se dovedea a fi un om înțelept care l-a ajutat pe Morris să devină un băiat mai înțelept.

Și așa învață băiatul că școala și cartea sunt mai importante decât joaca și distracția.

— Ei, vezi? spuse povestea, acum ai învățat să mergi pe calea cea dreaptă. Și plecă.

Moise Iancu Matei, clasa a VI-a G
Coordonator: Prof. dr. Grecu Elena-Alina

Sfaturi pentru colaboratori

Stimați actuali și viitori colaboratori ai revistei noastre,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă aducem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie:*
 - *în format WORD,*
 - *redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri,*
 - *scrise obligatoriu cu diacritice,*
 - *fără greșeli de ortografie,*
 - *să conțină la final: numele, clasa autorului și numele profesorului îndrumător,*
 - *sa nu depășească 2-3 pagini / articol (incluzând și fotografiile atașate articolului).*
- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.*
- *De asemenea, trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici.*
- *De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și îndrumătorii.*
- *Autorii articolelor care conțin fotografii în care apar elevi se vor asigura în mod OBLIGATORIU ca au acceptul părinților pentru publicarea imaginii minorului.*
- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail a revistei: revista@scoalanicolaelabis.ro.*

Cuprins	
Sărbătorim primăvara	4
Scrisul ca existență.....	5
AER DE PRIMĂVARĂ.....	8
GRĂDINA DE POMI.....	8
PLÂNG CĂRȚILE	8
CĂSUȚA NOASTRĂ.....	9
O SURPRIZĂ.....	9
LUNA NOUĂ	9
LA UMBRA UNUI PĂR.....	9
VASELE	9
KIRI	9
Ce este succesul?	10
CELE PATRU ANOTIMPURI	11
Muzică ... dincolo de pian	11
COPIII DE AZI ȘI APLICAȚIILE DE MÂINE	13
Generation gap	14
Călătorie în altă lume.....	15
MARCO ȘI POLO	15
OMUL DE ZĂPADĂ	16
AVENTURILE UNUI OM DE ZĂPADĂ	16
UN LEU	17
Ștefan cel Mare – Domn al Moldovei	18
NE MANDRIM CU EII	21
Povestea carierei mele.....	21
CONCURSUL DE SAH	21
Dans, Dans.....	22
Exelență în arte marțiale	24
IEPURELE ȘI ȚESTOASA.....	25
BIBLIOTECA MAGICĂ.....	26
CÂINELE SPA ȘI CĂȚELUL NAC	27
LA BUNICI	27
AVENTURA FANTASTICĂ A DOMNULUI MORRIS	28
CURSA	28
FANTASTICELE CĂRȚI ZBURĂTOARE ALE DLUI MORRIS LESSMORE	29
LUPUL DE PE CÂMP	30
CÂND CONȘTIINȚA INTERVINE.....	30
Sfaturi pentru colaboratori	31

